

La Pollada en het symposium!!!

Allereerst heel erg bedankt dat jullie zoveel kippetjes hebben gekocht!!! (ons ma krijg het maar druk met bakken ☺). Met naam wil ik MEE Rotterdam bedanken voor hun gulle gift, zodat we met zijn allen naar het symposium konden en... nog geld over hebben om o.a. goede boeken en nog meer te kopen! Dank je wel!!!!

Eerst de Pollada, wat een werk! Op vrijdag werd de moeder van Mapi al ingeschakeld om de kippen te gaan kopen (zij zou extra korting kunnen krijgen). De vader van Cusi moest voor de aardappelen zorgen, ook i.v.m. de korting. Kelly voor het bier want dat was daar in die wijk toch echt goedkoper (wordt vergeten dat de kosten van de taxi van daaruit duurder zijn maar oke...).

Ik dacht dat wij altijd het goedkoopste willen hebben, nou hier kunnen ze er ook wat van! Enfijn, de hele vrijdagmiddag en -avond zijn er aan besteed om de kippen te snijden, schoon te wassen en te kruiden. Alle aardappelen zijn geschuurd met een borsteltje, daarna nog eens gewassen en peper en zout erop. Vervolgens is alles naar een oven gebracht, een centrale oven. Daar kun je naar toe gaan als je iets in een oven wilt bakken, veel mensen hebben geen oven in hun huis. Zij koken op een tweepits gasstel. Je vlees, maar ook je taarten voor een feestje, je brood, alles wordt dan samen gebakken. Je betaalt per ovenblad, een blad met alleen kippen is duurder dan het blad van de aardappelen.....
Op zaterdagmorgen konden we dus het eten op afgesproken tijd ophalen, alles stond klaar. Netjes gebakken en nog warm. Wat volgens Cusi en Mapi ook zeker nodig was anders moesten de mensen het koud eten. Al het eten in wasteilen met papieren zakken er omheen om het warm te houden?! (de hele dag???)

Wel een heel handig systeem hoor, zo'n grote centrale oven. Ma, ze zijn ook erg benieuwd hoe u dat gaat doen... (ik ook ☺)

Al vrij snel kwamen de eerste mensen, wel gezellig op deze manier. Het is dus ook heel gewoon dat eentje dan de kippen komt ophalen voor de hele familie (net zo gemakkelijk).

Woensdag 10 september zijn we met de bus naar Lima vertrokken. Ik was zo verrast, voor mij is het gewoon even naar Lima... voor hen dus niet. Van Kelly waren er de vader, moeder en zus, van Deyra de moeder en zus en van Mapi alleen haar moeder. Ze kwamen ons allemaal uitzwaaien en goede dagen wensen, zo schattig. Iedere moeder vroeg of ik wel goed op hun dochter wilde passen... tja, natuurlijk! Ik had gewoon niet bedacht dat het voor hen zoiets groots zou zijn, dat zet je weer eens aan het denken (gebeurde wel vaker in de komende dagen ☺).

En dan 20 uur bussen, dat had ik ook niet echt bedacht... dit liep uit tot 23 uur omdat er iemand zijn hond mee de bus had ingesmokkeld en dat mocht niet. Ze kwamen daar achter toen we al een paar uur op weg waren, helemaal in de bergen en geen dorpje te bekennen. Maar hij kon eruit hoor! Dat gebeurde dus niet vanzelf, veel geschreeuw, gedreig, geruzie. De busmensen wilde hem mee nemen naar een volgend dorpje maar toen wilde die man eruit... Hij is meegegaan tot aan het dorpje, heel klein en midden in de nacht (ben benieuwd waar hij heeft geslapen). Enfin, wij hebben er 3 uur langer door in de bus mogen zitten.

En dan begint het symposium... 45 minuten te laat want om 9 uur waren er nog maar 20 man! (begon dus om 9 uur he!) De andere 430 kwamen tussen 9 uur en kwart voor 10, zo ook de andere 2 dagen. De eerste dag waren wij om 9 uur compleet, de andere dagen ook niet helaas. Is dus afgelopen keer wel besproken in de vergadering. Ik heb eerst maar eens uitgelegd wat het voor mij betekent als je op tijd komt en hoe je dus overkomt als je te laat komt. Diep onder de indruk en nadenkend omdat ze zo niet zijn (het is alleen maar een slechte gewoonte). Verontschuldiging en... de toekomst zal het leren. Ik geloof dat hier de meeste Nederlanders het meeste last van hebben.

De sprekers waren erg interessant, ik heb echter niet echt iets nieuws gehoord. Dit keer was het voor mij erg leuk om te luisteren hoe anderen het autisme nu uitleggen. Voor de auxiliars was er wel veel nieuws te horen, dit was voor hen het eerste symposium! Diep onder de indruk zeiden ze dat hun universiteit toch niet zo heel veel voorstelde... Meteen plannen gemaakt om de gemiste stof zelf op te gaan zoeken, gaan we thema's van maken. Dan kan de één het voorbereiden en aan de rest vertellen!

Wel een leuk compliment van Kelly was dat wat Ina van Berkelaer Ones vertelde niet zo veel nieuws was, dat had ik allemaal al verteld. Dat hoe we werken in de families en op school de manier van haar was maar dan aangepast aan de situatie hier. Mooi, dat was precies de bedoeling!!!!

Kelly wil wel dat ik een film ga maken als ik in Nederland ben, meer voorbeelden in beeld meeneem om uit te leggen hoe je kunt werken met autistische kinderen.

Het is leuk om te merken dat ze steeds meer zelf gaan nadenken en met ideeën gaan komen wat we hier in Cusco moeten ontwikkelen. Het wordt steeds meer onze stichting, een team!

Sinds vorige week is, na een lange weg waarvan ik jullie de details zal besparen maar het heeft wat bloed, zweet en tranen gekost ☺, de stichting officieel. Asociación Civil Abrazos heten we hier.

Op dit moment ben ik in het aanvraagproces voor mijn werkvergunning, hebben we een belastingnummer en een officieel Peruaans bestuur.

Begeleid ik 10 gezinnen, staan er 4 op de wachtlijst voor als ik terug ben. Werken we op 2 verschillende scholen en in 4 gezinnen al thuis met een heus werkplan.

Kortom, mijn doelen voor het eerste jaar zijn behaald, ik kan even naar Nederland komen! Mocht er nog interesse zijn in een presentatie, laat het me weten! (ik heb nog steeds tijd)

